

ਐਕਟ, ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਜ਼ੋਨਿੰਗ ਯੋਜਨਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਪੈਟਰੋਲ ਪੰਪ ਇੱਕ "ਜਨਤਕ ਸਹੂਲਤ" ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ "ਜਨਤਕ ਇਮਾਰਤ" ਹੋਣ ਦੀ ਇੱਕ "ਸੁਵਿਧਾ" ਹੈ, ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, "ਖੁੱਲੀਆਂ ਥਾਵਾਂ" ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਜ਼ੋਨਿੰਗ ਯੋਜਨਾ ਵਿੱਚ। ਅੱਗੇ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ "ਸੁਵਿਧਾ" ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਪੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਰਥਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਸਹੂਲਤ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਪੈਟਰੋਲ ਪੰਪ ਦੇ ਸਮੁੱਚੇ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਵੇਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। "ਜਨ ਉਪਯੋਗੀ ਸੇਵਾ" ਅਤੇ "ਜਨਤਕ ਇਮਾਰਤ" ਦੇ ਸਮੀਕਰਨਾਂ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਤਾ ਲਈ ਵੇਲਾਰਡ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਇੱਕ ਅਪਰਾਧਿਕ ਮਾਮਲੇ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਹੈ; ਇੱਕ "ਜਨਤਕ ਸਥਾਨ" ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇੱਕ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਕਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਕੋਈ ਕੀਮਤੀ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਹੋਵੇ। ਇੱਕ ਉਦਾਹਰਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿਪਟਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਆਪਣੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਦੱਸੇ ਗਏ ਕਨੂੰਨੀ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਜਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਲਈ ਇੱਕ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ; ਇਸ ਲਈ, ਇੱਕ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਸੌਖ ਦੇ ਸਹੀ ਅਨੁਪਾਤ ਨਿਰਧਾਰਨ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਅਤੇ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ, ਇਸਦੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਸਹੀ ਬਿੰਦੂ ਨੂੰ ਵੇਖਣਾ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਨਿਰਣੇ ਵਿੱਚ ਪਾਏ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਸਮੀਕਰਨਾਂ ਦੀ ਸਾਧਾਰਨਤਾ, ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਪੂਰੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਹੋਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕੇਸ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੱਥਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਅਤੇ ਯੋਗ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਪਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਅਨੁਪਾਤ ਨਿਰਧਾਰਨ ਦਾ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਤਰਕਪੂਰਨ ਵਿਸਤਾਰ ਹੋਣ ਦੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਬਾਈਡਿੰਗ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਪੂਰਵ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾਵੇ ਤਾਂ, ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਤਤਕਾਲ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਘੱਟ, ਜੇ ਕੋਈ ਹੋਵੇ, ਸਹਾਇਤਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ।

ਹੁਣ, ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ "ਸੁਵਿਧਾ" ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਿਧਾਨਿਕ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਪੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਸੈਕਸ਼ਨ 2(ਬੀ) ਵਿੱਚ ਦੱਸੀਆਂ ਗਈਆਂ ਖਾਸ ਚੀਜ਼ਾਂ ਜਾਂ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਯਾਤਰਾ ਕਰਨਾ ਜਾਇਜ਼ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਰ, ਉਸੇ ਸਮੇਂ, ਮੈਂ ਰੱਖਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹਾਂ,

ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਕਿ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿ ਵਿਧਾਨਿਕ ਇਰਾਦੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਸਹੂਲਤ ਕੀ ਹੈ, ਅਦਾਲਤਾਂ ਕੋਲ ਸੰਚਾਲਨ ਲਈ ਇੱਕ ਬਿਲਕੁਲ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਖੇਤਰ ਹੈ, ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੇਕਾਬੂ ਅਤੇ ਵਿਧਾਨਿਕ ਯੋਜਨਾ, ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਵਸਤੂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਕਿ ਐਕਟ ਅਤੇ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੁਝ ਸਮੀਕਰਨਾਂ ਦੇ ਓਵਰਲੈਪ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਕੁਝ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੰਭਾਵੀ ਓਵਰਲੈਪਿੰਗ ਦੇ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਮੰਨਦੇ ਹੋਏ ਵੀ, ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਦੇਖਣਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਕੀ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਓਵਰਲੈਪਿੰਗ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਕਾਨੂੰਨ-ਦਾਤਾ ਦੁਆਰਾ ਇਰਾਦਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ; ਇਸ ਵਿਧਾਨਿਕ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਖੋਜਣ ਲਈ ਵਿਧਾਨਿਕ ਯੋਜਨਾ ਅਤੇ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਇੱਕ "ਜਨਤਕ ਇਮਾਰਤ" ਨੂੰ ਨਿਯਮ 2 ਦੀ ਧਾਰਾ (xv) (d) ਵਿੱਚ ਵੱਖਰੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਰਗੀਕ੍ਰਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਜੋ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਧਾਰਾ (xxxviii) ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ, ਕਾਫ਼ੀ ਸੰਪੂਰਨ ਜਾਪਦੀ ਹੈ। ਸਮਾਪਤੀ ਸ਼ਬਦ "ਕਿਸੇ ਸਮਾਨ ਜਨਤਕ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ" ਈਜੂਸਡਮ ਜੈਨਰੀਸ ਦੇ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕਰਦੇ ਜਾਪਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਿਆ ਗਿਆ, ਮੈਨੂੰ ਪੈਟਰੋਲ ਪੰਪ-ਕਮ-ਸਰਵਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਇਸਦੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨਾ ਕੁਝ ਮੁਸ਼ਕਲ ਲੱਗਦਾ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਹੋਰ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਵਪਾਰਕ ਇਮਾਰਤ" ਜਾਂ "ਵੇਅਰ-ਹਾਊਸ" ਅਤੇ "ਉਦਯੋਗਿਕ ਇਮਾਰਤ" ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਉਣ ਲਈ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਪੈਟਰੋਲ ਪੰਪ-ਕਮ-ਸਰਵਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਲਈ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਯੋਜਨਾ ਦੇ ਨਾਲ ਵਧੇਰੇ ਅਨੁਕੂਲ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। "ਵੇਅਰ-ਹਾਊਸ" ਅਤੇ "ਉਦਯੋਗਿਕ ਇਮਾਰਤ", ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਜਾਂ ਮੋਟਰ ਗੈਰੇਜ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ; ਅਤੇ ਇੱਕ ਗੈਰੇਜ, ਇਸ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕੋਈ ਵੀ ਇਮਾਰਤ ਜਾਂ ਉਸ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਭਾਵੇਂ ਪਹਿਏ ਵਾਲੇ ਵਾਹਨ ਦੀ ਪਨਾਹ, ਸਟੋਰੇਜ ਜਾਂ ਮੁਰੰਮਤ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾਣਾ ਹੋਵੇ। ਇਸ ਲਈ, ਇਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਪੈਟਰੋਲ ਪੰਪ "ਜਨਤਕ ਇਮਾਰਤ" ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।

ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਇੱਕ "ਜਨ ਉਪਯੋਗੀ ਸੇਵਾ" ਹੈ, ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਇੱਕ ਸਮੱਸਿਆ ਪੈਦਾ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ

ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰੇ, ਸੰਭਵ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਹੱਲ ਕਰਨਾ ਆਸਾਨ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇੱਕ ਵਿਆਪਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ ਦੇਖਿਆ ਜਾਵੇ, ਤਾਂ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਜੋ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਜਾਂ ਆਬਾਦੀ ਦੇ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਵਰਗ ਲਈ ਕੁਝ ਉਪਯੋਗੀ ਹੈ, ਨੂੰ ਇਸ ਸਮੀਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਦੁਬਾਰਾ, ਇਸ ਸਵਾਲ ਦੀ ਪਹੁੰਚ, ਵਿਧਾਨਿਕ ਯੋਜਨਾ ਅਤੇ ਇਰਾਦੇ ਦੇ ਪਿਛੋਕੜ ਵਿੱਚ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਸਵਾਲ ਫਿਰ ਪੈਦਾ ਹੋਵੇਗਾ; ਕੀ ਇਹ "ਜਨਤਕ ਇਮਾਰਤ" ਜਾਂ "ਵਪਾਰਕ ਇਮਾਰਤ" ਅਤੇ "ਵੇਅਰ-ਹਾਊਸ" ਅਤੇ "ਉਦਯੋਗਿਕ ਇਮਾਰਤ" ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ, ਇਹ ਇੱਕ ਕਾਫ਼ੀ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਅਤੇ ਠੋਸ ਆਧਾਰ ਬਣੇਗਾ ਜਿਸ 'ਤੇ ਸਮੱਸਿਆ ਦੀ ਖੋਜ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧ ਸਕਦੀ ਹੈ ਵਿਧਾਨਕ ਇਰਾਦਾ. ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਵੀ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 7 ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਾਈਟ ਜਾਂ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਲੋੜੀਂਦੀ ਫੀਸ ਜਾਂ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਸਹੂਲਤ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ, ਸੰਭਾਲਣ ਜਾਂ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਦੇ ਮੰਤਵ ਲਈ ਉਸ ਦੇ ਤਬਾਦਲੇ ਵਾਲੇ ਜਾਂ ਕਬਜ਼ਾਧਾਰਕ 'ਤੇ ਹੈ। ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ। ਇਹ ਮੇਰੇ ਲਈ ਇਸ ਤੱਥ ਦਾ ਕੁਝ ਸੰਕੇਤ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਨਿਜੀ ਪਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਵਪਾਰਕ ਉੱਦਮ ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਸਹੂਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉੱਥੇ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੀਆਂ ਸਹੂਲਤਾਂ ਜ਼ਾਹਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਹ ਹਨ ਜੋ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਭਲਾਈ ਰਾਜ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਇਸਲਈ, ਮੈਂ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਲੈਣ ਲਈ ਵਧੇਰੇ ਝੁਕਾਅ ਰੱਖਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਐਕਟ ਵਿੱਚ "ਸੁਵਿਧਾ" ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦ "ਜਨ ਉਪਯੋਗੀ ਸੇਵਾ", ਨੂੰ ਵਿਧਾਨਕ ਯੋਜਨਾ ਦੇ ਪਿਛੋਕੜ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਈਜੂਸਡਮ ਜੈਨਰੀਸ ਦਾ ਨਿਯਮ, ਮੌਜੂਦਾ "ਪੈਟਰੋਲ ਪੰਪ ਅਤੇ ਸਰਵਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ" ਨੂੰ ਇਸਦੇ ਦਾਇਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਮੌਜੂਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਹ ਬੇਲੋੜੀ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਹੱਥ ਵਿਚਲੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਰਿਭਾਸ਼ਤ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਹੋਰ ਕਹਿਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ।

ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪਹਿਲੂ ਵੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ (ਦੀ ਵਿਕਰੀ

ਸਾਈਟਾਂ) ਨਿਯਮ, 1952 ਨਿਯਮ 2 (ਸੀ) ਵਿੱਚ "ਘਿਣਾਉਣੇ ਵਪਾਰ" ਨੂੰ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਜੇ ਇਮਾਰਤ ਲਈ ਵਰਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ "ਘਿਣਾਉਣੇ ਵਪਾਰ" ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ:-

"(a) * * * * *

(ਅ) * * * * *

(c) * * * * *

(d) ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਾਰਖਾਨੇ, ਇੰਜਣ-ਹਾਊਸ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ,

ਸਟੋਰ-ਹਾਊਸ ਜਾਂ ਕਾਰੋਬਾਰ ਦੀ ਥਾਂ ਤੋਂ

ਜੋ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਜਾਂ ਗੈਰ-ਸਿਹਤਮੰਦ ਗੰਧ,

ਗੈਸਾਂ, ਸ਼ੋਰ ਜਾਂ ਧੂੰਆਂ ਉੱਠਦਾ ਹੈ:

(e) ਇੱਕ ਵਿਹੜੇ ਜਾਂ ਡਿਪੂ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਣਸਲੇਕਡ ਵਪਾਰ ਲਈ

ਚੂਨਾ * * * * *

ਜਾਂ ਹੋਰ ਖਤਰਨਾਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਲਣਸ਼ੀਲ

ਸਮੱਗਰੀ;

(f) ਕਿਸੇ ਵਿਸਫੋਟਕ, ਜਾਂ ਪੈਟਰੋਲੀਅਮ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਜਲਣਸ਼ੀਲ ਤੇਲ ਜਾਂ ਆਤਮਾ ਲਈ ਸਟੋਰ-ਹਾਊਸ ਵਜੋਂ।

ਇਹ ਮੇਰੇ ਲਈ ਇੱਕ ਵਾਧੂ ਹਾਲਾਤ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਦਿਰਸ਼ਟੀਕੋਣ ਨੂੰ ਕੁਝ ਹੋਰ ਸਮਰਥਨ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ "ਸੁਵਿਧਾਵਾਂ" ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਪਾਰਕ ਉੱਦਮ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਇੱਕ ਘਿਣਾਉਣੇ ਵਪਾਰ ਨੂੰ ਕਰਦਾ ਹੈ; ਮੈਂ ਇਸ ਬੇਦਖਲੀ ਨੂੰ ਸਿਰਫ "ਘਿਣਾਉਣੇ ਵਪਾਰ" ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਜੋ ਸੀਵਰੇਜ ਜਾਂ ਡਰੇਨੇਜ ਦੀਆਂ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕੇ, ਜੋ ਕਿ ਕਈ ਵਾਰ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਜਾਂ ਗੈਰ-ਸਿਹਤਮੰਦ ਗੰਧਾਂ ਆਦਿ ਨੂੰ ਵੀ ਜਨਮ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਇਸ ਦਲੀਲ 'ਤੇ ਵੀ ਕਾਫ਼ੀ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁੱਖ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ ਕੋਲ ਜ਼ੋਨਿੰਗ ਯੋਜਨਾ ਨੂੰ ਬਦਲਣ ਦੀ ਪੂਰੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇ ਉਹ ਉਚਿਤ ਸਮਝਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਜਾਣ ਦਾ ਵੀ ਪੂਰਾ ਅਧਿਕਾਰ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਿਵੇਕ ਵਿੱਚ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਰਿੱਟ ਪੱਖ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਜ਼ੋਨਿੰਗ ਪਲਾਨ ਨੂੰ ਬਦਲਣ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਮੁੱਖ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ

ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਖੁੱਲੀ ਥਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਪਾਰਕ ਇਮਾਰਤ ਲਈ ਇੱਕ ਸਾਈਟ ਵਿੱਚ ਬਦਲਣ ਲਈ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਨਿਯਮ 117 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਨਿਯਮ "ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕੀ ਨਿਯੰਤਰਣ" ਸਿਰਲੇਖ ਵਾਲੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਭਾਗ V ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁੱਖ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਨਿਰਮਾਣ ਜਾਂ ਪੁਨਰ-ਨਿਰਮਾਣ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ, ਇਸ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਨਾਲ ਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਰਤਾਂ ਅਨੁਸਾਰ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਲੋੜ ਅਨੁਸਾਰ, ਸੋਧ ਜਾਂ ਮੁਆਫ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ, ਇੱਕ ਹੋਰ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਨਾਲ ਕਿ ਅਜਿਹੀਆਂ ਛੋਟਾਂ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਉਸ ਨੂੰ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਨਿਯਮ 7 ਦੇ ਅਧੀਨ ਖੜ੍ਹਨ ਜਾਂ ਦੁਬਾਰਾ ਖੜ੍ਹਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਨਾਲ। ਉਪ-ਨਿਯਮ (2) ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਮੁੱਖ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਕਿਸੇ ਇਮਾਰਤ ਦੀ ਉਸਾਰੀ ਜਾਂ ਪੁਨਰ-ਉਸਾਰੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਇਮਾਰਤ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਜਾਇਜ਼ ਅਤੇ ਕਾਫ਼ੀ ਸਮਝਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਬਿਨੈਕਾਰ ਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਨਿਯਮ 118 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਮਿਆਦ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਜੇਕਰ ਮੁੱਖ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ ਨੇ ਉਸਾਰੀ ਜਾਂ ਮੁੜ-ਉਸਾਰਣ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਣਗਹਿਲੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜਾਂ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਮੰਨੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਇਸ ਦੀ ਸੰਚਾਲਨ ਜ਼ਮੀਨ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੈ ਜੋ ਸਰਕਾਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ ਜਾਂ ਨਿਯਤ ਹੈ। ਨਿਯਮ 117 ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਦਲੀਲ ਲਈ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਜਾਂ ਕੋਈ ਸਹਾਇਤਾ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜਿੱਥੇ ਤੱਕ ਵਿਧਾਨਿਕ ਯੋਜਨਾ ਤੋਂ ਵਿਧਾਨਕ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਸਮਝਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਨਿਯਮ ਮੁੱਖ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪੂਰਨ, ਮਨਮਾਨੀ ਅਤੇ ਬੇਕਾਬੂ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਉਸਦੀ ਨਿੱਜੀ ਜਾਂ ਨਿੱਜੀ ਰਾਏ। ਜਾਪਦਾ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਅਰਧ-ਨਿਆਇਕ ਕਾਰਜ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪੀੜਤ ਧਿਰ ਉੱਚ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਤੋਂ ਨਿਪਟਾਰੇ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਨਿਯਮ 7 ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਪਾਸ ਕਰਨ ਲਈ ਮੁੱਖ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ ਵਿੱਚ ਜਾਂਚ ਤੋਂ ਪੂਰਨ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਤੀਰੋਧੀ ਤੀਜੀ ਧਿਰ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਪੱਖਪਾਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣਾ ਅਜੇ ਵੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਤਤਕਾਲ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਸ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਵਧੇਰੇ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣਾ ਲਾਹੇਵੰਦ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ, ਜੇਕਰ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੁੱਖ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ ਨਿਯਮ 117 ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕਰਨ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਵੈਧਤਾ 'ਤੇ ਸਵਾਲ ਉਠਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਵਧੇਰੇ ਉਚਿਤ ਹੋਵੇਗੀ। ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਣਾ। ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਉਠਾਏ ਗਏ ਗੰਜੇ ਵਿਵਾਦ 'ਤੇ, ਇਹ ਮੰਨਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹਾਂ ਕਿ ਨਿਯਮ 117 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਮੁੱਖ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ ਕੋਲ ਇੱਕ ਪੂਰਨ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ, ਜੋ ਜਾਂਚ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੈ। ਇਹ ਅਦਾਲਤ, ਜ਼ੋਨਿੰਗ ਯੋਜਨਾ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਇੱਕ "ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਸਥਾਨ" ਨੂੰ ਇੱਕ "ਵਪਾਰਕ ਇਮਾਰਤ" ਜਾਂ "ਵੇਅਰ-ਹਾਊਸ" ਅਤੇ "ਉਦਯੋਗਿਕ ਇਮਾਰਤ" ਲਈ ਇੱਕ ਪਲਾਟ ਵਿੱਚ ਬਦਲਣ ਲਈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਘਿਣਾਉਣੇ ਵਪਾਰ - ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੁੱਖ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ ਲਈ ਜ਼ੋਨਿੰਗ ਯੋਜਨਾ ਨੂੰ ਬਦਲਣ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਹੋਰ ਦਲੀਲ ਨੇ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਇਸ ਨਾਜ਼ੁਕ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਰਾਹਤ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ 'ਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਇਹ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਨਿਰਪੱਖ ਜਾਂ ਨਿਰਪੱਖ ਹੈ। ਨੰਗੇ ਅਧੀਨਗੀ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ, ਅਧਿਕਾਰ ਜਾਂ ਠੋਸ ਸਿਧਾਂਤ ਦੁਆਰਾ ਅਸਮਰਥਿਤ। ਜੇਕਰ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਜ਼ੋਨਿੰਗ ਯੋਜਨਾ ਨੂੰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਬਦਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮਾਮਲਾ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਇੱਕ ਨੇੜਿਓਂ ਅਤੇ ਡੂੰਘੀ ਜਾਂਚ ਅਤੇ ਵਧੇਰੇ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਚਰਚਾ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਜਾਏਗੀ। ਮੌਜੂਦਾ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਜ਼ੋਨਿੰਗ ਯੋਜਨਾ ਵਿੱਚ ਭਿੰਨਤਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਆਸਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮੁੱਖ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ ਇਸ ਧਾਰਨਾ 'ਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਨੂੰ ਜਦੋਂ ਵੀ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ।

ਕਾਨੂੰਨੀ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਪੈਟਰੋਲ ਪੰਪ-ਕਮ-ਸਰਵਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਸਾਈਟ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਵਿੱਚ ਜਗ੍ਹਾ ਨੂੰ ਬਦਲਣ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਪੱਖਪਾਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਮੈਨੂੰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਨਿਰਣੇ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਵੇਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਗਣਰਾਜ ਵਿੱਚ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਸਥਾਪਨਾ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕੀ ਏਜੰਸੀ ਜਾਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਸਰਕਾਰੀ ਏਜੰਸੀ ਵਿੱਚ ਪੂਰਨ ਅਤੇ ਬੇਕਾਬੂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਦੇ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਅਤੇ ਇਸ ਗਣਰਾਜ ਵਿੱਚ ਹਰ ਸਰਕਾਰੀ ਅਥਾਰਟੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਅਤੇ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਤਿਹਾਸ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਦਾ ਹੈ, ਸਭ ਮਨੁੱਖੀ ਭੁੱਖਾਂ ਵਿੱਚੋਂ, ਸੱਤਾ ਦੀ ਲਾਲਸਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਉਸੇ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਵੱਧਦੀ ਹੈ ਜੋ ਇਹ ਖਾਂਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਨਿਰਸੁਆਰਥ ਜਾਂ ਗੈਰ-ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਮਨੋਰਥਾਂ ਤੋਂ ਸੱਤਾ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਰਾਜ ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਸ਼ਕਤੀ ਸੌਂਪੀ ਗਈ ਹੈ, ਉਹ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਨਿੱਜੀ ਅਤੇ ਸੁਆਰਥੀ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਇਸ ਨਾਲ ਚਿੰਬੜ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਕ ਵਾਰ ਇਸਨੂੰ ਚੱਖਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਇਸ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ; ਸੱਤਾ ਦੇ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਪ੍ਰਭਾਵ ਇੰਨੇ ਸੂਖਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅੰਨ੍ਹੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇੱਕ ਨਿਰਸਵਾਰਥ ਵਿਅਕਤੀ ਲਈ ਸੁਆਰਥੀ ਇਰਾਦੇ ਦਾ ਬਦਲ ਉਸ ਦੇ ਧਿਆਨ ਤੋਂ ਬਚ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਆਪਣੀ ਹੋਂਦ 'ਤੇ ਪੂਰਨ ਅਤੇ ਬੇਕਾਬੂ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਹਾਨੀਕਾਰਕ ਪ੍ਰਭਾਵਾਂ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਚੇਤੰਨ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ, ਸਾਡੇ ਪੈਟਨ ਦੀ ਲੋਕਤੰਤਰ ਸੀਮਾਵਾਂ ਅਤੇ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਸੁਤੰਤਰ, ਅਤੇ ਨਿਰਪੱਖ ਨਿਆਂਪਾਲਿਕਾ ਦੁਆਰਾ ਨਿਆਂਇਕ ਪੜਤਾਲ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਸੰਕਲਪ ਦੀ ਲੋਕਤੰਤਰ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਰਾਜ ਤੋਂ ਵੱਖ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾਗਰਿਕਾਂ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਨੌਕਰਸ਼ਾਹੀ ਜਾਂ ਤਾਨਾਸ਼ਾਹੀ ਉਦਾਸੀਨਤਾ ਨਾਲ ਖਿਲਵਾੜ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਰਾਜ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਦਾ ਸਮਾਜਿਕ ਦਿਲ ਮੈਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੱਤਾਧਾਰੀ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਮਾਨਤਾ ਵਿੱਚ ਝੂਠ ਬੋਲਦਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨੈਤਿਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸਾਂ ਦੇ ਸੰਜਮ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਨਹੀਂ ਹਨ: ਅਤੇ ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਸ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਸਾਡੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ। ਗਣਤੰਤਰ ਦੋਨੋਂ ਚਲਾਇਆ ਅਤੇ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਰਾਜ ਅਧੀਨ ਸਰਕਾਰ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ 'ਤੇ ਉਚਿਤ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਲੋਕਤੰਤਰ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਰਾਜ ਦਾ ਕੇਂਦਰੀ ਕਾਨੂੰਨੀ ਬਿੰਦੂ। ਜੋ ਕਿ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਇੱਕ ਢੰਗ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਸਿਰਫ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਧਾਰਾਵਾਂ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ।

ਜਾਂ ਘੋਸ਼ਣਾਵਾਂ, ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਰਾਜ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ, ਅਤੇ ਆਦਰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰਾਜ ਦੇ ਅੰਗਾਂ ਨੂੰ, ਕਿਸੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਰੋਕ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੰਮਾਂ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਨਾਗਰਿਕਾਂ ਦੇ ਹਿੱਤਾਂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਸਾਰੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਅਤੇ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਵਾਂਗ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਆਧੁਨਿਕ ਜਮਹੂਰੀ ਸਰਕਾਰ ਵਿੱਚ ਨਾਗਰਿਕਾਂ ਦਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ, ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨਿਕ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਸੀਮਤ ਨਿਆਂਇਕ ਸਮੀਖਿਆ ਦੀ ਬਜਾਏ ਉਦਾਰਵਾਦੀ ਦੁਆਰਾ ਵਧਿਆ ਹੈ, ਬੁਨਿਆਦੀ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਅਤੇ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਨ ਦਾ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਪ੍ਰਬੰਧਕ, ਜੋ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਆਖਰਕਾਰ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਸੁਤੰਤਰ ਨਿਆਂਇਕ ਸੰਸਥਾ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਧੜੇ ਇੱਕ ਵਧੇਰੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਜਨਤਕ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੋਣਗੇ।

ਉਪਰੋਕਤ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਇਹ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਨਿਰਪੱਖ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। 'ਖਰਚਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਆਮ ਨਿਯਮ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਸਫਲ ਪਾਰਟੀ ਆਪਣੇ ਖਰਚਿਆਂ ਦੀ ਹੱਕਦਾਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਉਠਾਏ ਗਏ ਸਵਾਲ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਸੁਣਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੇ ਬੇਲੋੜੀ ਕਾਹਲੀ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗਲਤ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਸੀ। ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਹਾਲਾਤ, ਅਤੇ ਦਲੀਲਾਂ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਇਸ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਵੀ ਕਾਇਮ ਰਹੇ, ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਕਿ ਆਮ ਨਿਯਮ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਪਣਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਦੇ ਖਰਚਿਆਂ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਜਿੰਦਰਾ ਲਾਲ, ਜੇ.—ਮੈਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਕੇ.ਐਸ.ਕੇ. ਜਿੰਦਰਾ ਲਾਲ, ਜੇ.

ਸਿਵਲ ਫੁਟਕਲ

ਇੰਦਰ ਦੇਵ ਦੁਆ ਅਤੇ ਹੰਸ ਰਾਜ ਖੰਨਾ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜੇ.ਜੇ.

M/S. ਕੋਟਕਪੂਰਾ ਬੱਸ ਸਰਵਿਸ ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਲਿਮਿਟੇਡ, -

- ਪਟੀਸ਼ਨਰ.

ਬਨਾਮ

ਆਬਕਾਰੀ ਅਤੇ ਕਰ ਅਧਿਕਾਰੀ, ਜਲੰਧਰ

ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਅਤੇ ਹੋਰ, -ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

1963 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰ. 1159

ਪੰਜਾਬ ਪੈਸੰਜਰਜ਼ ਐਂਡ ਗਡੋਡਜ਼ ਟੈਕਸੇਸ਼ਨ ਐਕਟ (XVI of

1964 1952)--ਸ. 6 (4)-1964 ਦੇ ਤਹਿਤ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਕੋਈ ਸਮਾਂ ਸੀਮਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ

ਕੀ ਇਸ ਨੂੰ ਅਲਟਰਾ ਵਾਇਰਸ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ—ਭਾਰਤ ਦਾ ਸੰਵਿਧਾਨ (1950) ਜਨਵਰੀ, 27.

—ਆਰਟੀਕਲ 226—ਵਿਕਲਪਿਕ ਉਪਾਅ—ਕੀ ਰਿੱਟ ਦੇ ਮੁੱਦੇ 'ਤੇ ਰੋਕ—ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ—ਅਦਾਲਤਾਂ—ਕੀ ਵਿਧਾਨਿਕ ਨੀਤੀ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਯਾਤਰੀ ਅਤੇ ਵਸਤੂ ਟੈਕਸ ਐਕਟ, 1952 ਦੀ ਧਾਰਾ 6 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (4) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਅਧੀਨ ਨਿਰਧਾਰਤ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਟੈਕਸ, ਵਿਧਾਨਿਕ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸ਼ਕਤੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਅਥਾਰਟੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਅਤੇ ਘੇਰਾਬੰਦੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮਾਂ ਸੀਮਾ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਲਾਜ਼ਮੀ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਟੈਕਸ ਦੇ ਗਲਤ ਲੇਵੀ, ਚਾਰਜ ਜਾਂ ਭੁਗਤਾਨ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਬਕਾਇਆ ਰਕਮ ਵਸੂਲਣ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਲਈ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 6 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (4) ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮਾਂ ਸੀਮਾ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ ਅਸਫਲਤਾ ਨੂੰ ਇਸ ਦੀ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਇੰਨਾ ਤੰਗ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵਿਕਲਪਕ ਉਪਾਅ ਦੀ ਹੱਦ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਰਿੱਟ ਦੇ ਮੁੱਦੇ 'ਤੇ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਹਰੇਕ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਸਥਿਤੀਆਂ 'ਤੇ ਨਿਆਂਇਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਰਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਚੰਗੀ ਸਮਾਜਿਕ ਵਿਵਸਥਾ ਨੂੰ ਬਣਾਈ ਰੱਖਣ ਅਤੇ ਨਾਗਰਿਕਾਂ ਨੂੰ ਲੋੜੀਂਦੀਆਂ ਸਹੂਲਤਾਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਮਾਲੀਆ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਬੁਨਿਆਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਇਹ ਵਿਧਾਨਕ ਨੀਤੀ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਸਰੋਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵਿਧਾਨਕ ਨੀਤੀ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕਰਨਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਵਿਧਾਨਿਕ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਗੈਰ-ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਘੁਸਪੈਠ ਹੋਵੇਗੀ। ਅਦਾਲਤਾਂ ਕੇਵਲ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹਨ ਅਤੇ; ਆਪਣੀ ਸਿਆਣਪ ਨਾਲ ਨਹੀਂ।

ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਅਤੇ 227 ਦੇ ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ, ਇਹ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਸਰਟੀਓਰੀ, ਮਨਾਹੀ, ਮੰਦਾਮਸ ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਢੁਕਵੀਂ ਰਿੱਟ, ਆਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਦਿਸ਼ਾ-ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰਿੱਟ ਜਾਰੀ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ, ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਦੇਣਦਾਰੀ ਦੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਵਾਧੂ ਟੈਕਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ. ਰੁ. ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਕੰਪਨੀ 'ਤੇ 27,700 ਰੁਪਏ ਦਾ ਜੁਰਮਾਨਾ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਲਈ ਐਚ.ਆਰ.ਸੋਢੀ, ਐਡਵੋਕੇਟ।

ਐਚ.ਐਸ. ਦੁਆਬੀਆ, ਵਧੀਕ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ।

ਆਰਡਰ ਕਰੋ

ਦੁਆ, ਜੇ.—ਇਹ ਤਿੰਨ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ (ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰ. 1159, 1160 ਅਤੇ 1161 ਆਫ 1963) ਨੂੰ ਇਕੱਠਿਆਂ ਸੁਣਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਦਲੀਲਾਂ ਨੂੰ 1963 ਦੇ ਸੀ.ਡਬਲਯੂ. ਨੰ. 1159 ਵਿੱਚ ਹੀ ਸੰਬੰਧਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਹ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਦੂਸਰੇ ਇਸਦੇ ਨਾਲ ਖੜੇ ਹੋਣਗੇ ਜਾਂ ਡਿੱਗਣਗੇ।

ਮੈਸਰਜ਼ ਕੋਟਕਪੂਰਾ ਬੱਸ ਸਰਵਿਸ ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਲਿ., ਭਾਰਤੀ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ 1950 ਵਿੱਚ ਰਜਿਸਟਰਡ ਇੱਕ ਕੰਪਨੀ, ਕੋਟ ਕਪੂਰਾ ਵਿਖੇ ਆਪਣੇ ਮੁੱਖ ਦਫਤਰ ਦੇ ਨਾਲ ਯਾਤਰੀ ਟਰਾਂਸਪੋਰਟ ਦਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ; ਇਸ ਨੂੰ ਖੇਤਰੀ ਟਰਾਂਸਪੋਰਟ ਅਥਾਰਟੀ, ਪਟਿਆਲਾ ਦੁਆਰਾ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਪੰਜ ਸਟੇਜ ਕੈਰੇਜ ਪਰਮਿਟ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਯਾਤਰੀ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੇ ਸੰਚਾਲਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਖੇਤਰੀ ਟਰਾਂਸਪੋਰਟ ਅਥਾਰਟੀ, ਸਟੇਟ ਟਰਾਂਸਪੋਰਟ ਅਥਾਰਟੀ ਅਤੇ ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਕੰਪਨੀ ਉੱਤੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇੰਡੀਅਨ ਮੋਟਰ ਵਹੀਕਲਜ਼ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਅਧੀਨ ਸਰਕਾਰ। ਇਹ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਪਰਮਿਟ ਉਹਨਾਂ ਪਰਮਿਟਾਂ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸ਼ਰਤਾਂ ਅਤੇ ਮੋਟਰ ਵਹੀਕਲ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਰੱਦ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਯੋਗ ਸਨ। ਅਜਿਹੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ, ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਕੰਪਨੀ ਉਪਰੋਕਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 43 ਦੇ ਅਧੀਨ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵੱਧ ਕਿਰਾਇਆ ਨਹੀਂ ਲਵੇਗੀ।

ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪੰਜਾਬ ਪੈਸੰਜਰਜ਼ ਐਂਡ ਗੁਡਜ਼ ਟੈਕਸੇਸ਼ਨ ਐਕਟ, 1952 (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਐਕਟ ਕਹੇ ਜਾਣ) ਦੀ ਧਾਰਾ 9 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਰੱਖੇ। ਇਸ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਲਗਾਏ ਗਏ ਟੈਕਸ ਨੂੰ ਦੋ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਵਸੂਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਪੈਸੰਜਰਜ਼ ਐਂਡ ਗੁਡਸ ਟੈਕਸੇਸ਼ਨ ਰੂਲਜ਼, 1952 ਦੇ ਨਿਯਮ 9 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸਨੂੰ ਨਿਯਮ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ)। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਬਿਆਨਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਟੈਕਸ ਅਦਾ ਕੀਤਾ ਹੈ

ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਨਿਯਮ 9(i) ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸਥਾਨਕ ਖਜ਼ਾਨੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਖਰੀਦੀਆਂ ਗਈਆਂ ਚਿਪਕਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸਟੈਂਪਾਂ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਵਿੱਚ। ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਮੋਟਰ ਵਹੀਕਲ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 43 ਅਧੀਨ ਜਾਰੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਯਾਤਰੀਆਂ ਤੋਂ ਵਸੂਲੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਅਤੇ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਕਿਰਾਏ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਫਿਰ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮਿਟ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਤੈਅ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਿਰਾਏ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕਿਰਾਏ ਨਹੀਂ ਲੈ ਸਕਦਾ। . ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੀ ਮਿਆਦ 1959-60 ਲਈ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਕੰਪਨੀ ਨੇ 48,795.65 nP ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ।, ਯਾਤਰੀਆਂ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਕੀਤੀਆਂ ਟਿਕਟਾਂ 'ਤੇ ਚਿਪਕਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸਟੈਂਪਾਂ ਲਗਾ ਕੇ ਯਾਤਰੀ ਟੈਕਸ ਵਜੋਂ, ਅਜਿਹੀਆਂ ਸਟੈਂਪਾਂ ਨੂੰ ਅਗਾਊਂ ਰਕਮ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਕੇ ਖਰੀਦਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ, ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਨਿਯਮਤ ਖਾਤੇ ਬਣਾਏ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। (ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਮੁੱਖ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਪੈਰਾ 5 ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜੋ ਇਹਨਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ: -

“ਕਿ ਇੱਕ ਨੋਟਿਸ ਫਾਰਮ ਵਿੱਚ ਪੀ.ਟੀ.ਟੀ. ਨਿਯਮਾਂ ਦਾ 10 ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਥਾਰਟੀ, ਜਲੰਧਰ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਲੇਖਾਕਾਰ ਨੂੰ ਸੇਵਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਅਜਿਹਾ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕਰਨਾ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਤੇ ਗਲਤ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਇੱਕ ਡਰਾਈਵਰ ਸ਼੍ਰੀ ਬਿਹਾਰੀ ਲਾਲ ਨੂੰ ਬਰਖਾਸਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਅਜਿਹਾ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕਰਵਾਉਣ ਲਈ ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਦਫਤਰ ਵਿੱਚ ਹੱਥਕੰਡੇ ਕੀਤੇ। ਇਸ ਨੋਟਿਸ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੁਬਾਰਾ ਖੋਲ੍ਹਣ ਲਈ ਐਕਟ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਉਪਬੰਧ ਜਾਂ ਇਸਦੇ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ। ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਥਾਰਟੀ ਨੇ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ 1959-60 ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ, ਸਗੋਂ 1960-61 ਅਤੇ 1961-62 ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਵੀ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਮਿਆਦਾਂ ਲਈ ਯਾਤਰੀ ਟੈਕਸ ਅਡੈਸਿਵ ਸਟੈਂਪ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨਿਯਮਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਦਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਨਿਯਮ 21

ਨਿਯਮਾਂ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਉਹਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਲਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਟੈਕਸ ਚਿਪਕਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸਟੈਂਪਾਂ ਦੁਆਰਾ ਅਗਾਊਂ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ P.T.T. ਫਾਰਮ ਵਿੱਚ ਨੋਟਿਸ ਦੇ ਜ਼ਰੀਏ ਕੋਈ ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਲਿਮਟਿਡ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ 10 ਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਅਥਾਰਟੀ, ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੇ, 27,700 ਰੁਪਏ ਦਾ ਵਾਧੂ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਵਿੱਚ ਮਨਮਾਨੇ, ਬਦਲਾਖੋਰੀ ਅਤੇ ਬਦਨਾਮੀ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਦੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਨੂੰ "ਜ਼ਰਮਾਨੇ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਵਧੇਰੇ" ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ; ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਥਾਰਟੀ ਦੀਆਂ ਖੋਜਾਂ ਨੂੰ ਵੀ "ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਉਦੇਸ਼ ਡੇਟਾ ਜਾਂ ਸਮੱਗਰੀ" 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਉਹ ਮੁਲਾਂਕਣ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਮੌਜੂਦਾ ਰਿੱਟ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਚੁਣੌਤੀ ਦਾ ਆਧਾਰ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਐਕਟ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇਣ 'ਤੇ ਕੇਂਦਰਿਤ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਦੀ ਵੀ ਆਲੋਚਨਾ ਅਤੇ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। . ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਪੈਰਾ 13 ਵਿੱਚ, ਕੰਪਨੀ ਨੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਅੱਗੇ ਰਕਮ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਪਰ ਉਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਕਿਸ਼ਤਾਂ ਰਾਹੀਂ ਰਕਮ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿਣ ਦੀ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 26 ਜੂਨ, 1963 ਨੂੰ ਆਬਕਾਰੀ ਅਤੇ ਕਰ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਇਸ ਹੁਕਮ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸੋਧ ਵੀ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹਨਾਂ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਕੰਪਨੀ ਕੋਲ ਕੋਈ ਹੋਰ ਬਰਾਬਰ ਪ੍ਰਭਾਵੀ, ਲਾਭਦਾਇਕ ਅਤੇ ਸੁਵਿਧਾਜਨਕ ਵਿਕਲਪਿਕ ਉਪਾਅ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ, ਇਹ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸਰਟੀਓਰਰੀ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰਿੱਟ ਜਾਰੀ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਨਿਰਪੱਖ ਮੁਲਾਂਕਣ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, 1959-60 ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਰਕਮ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਲਈ ਮਨਾਹੀ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰਿੱਟ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਹੋਰ ਦੋ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਹੋਰ ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹਨ।

ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਆਧਾਰਾਂ 'ਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਥਾਰਟੀ ਪੀ.ਟੀ.ਟੀ. 10 ਤੋਂ ਅਤੇ ਟੈਕਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਸੀ, ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 6(4) ਅਧੀਨ ਲੋੜ ਅਨੁਸਾਰ ਮੁਲਾਂਕਣ ਫਰੇਮ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 29 ਦੇ ਨਾਲ '11 ਹੈ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਨੇ ਅੱਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਨਿਯਮ 21 ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਕੇਸ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਵਾਬ ਅਨੁਸਾਰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਦਿਰਸ਼ਟੀਕੋਣ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਪੂਰਾ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਰਿਟਰਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਲੇਖਾਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਬਿਆਨ, ਅਜਿਹੇ ਮੌਕੇ ਦਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸਬੂਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਵਿਆਹ ਦੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੇ ਕਾਰਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪਰਮਿਟਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੰਪਨੀ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਉਚਿਤ ਖਾਤੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖੇ ਗਏ ਸਨ। ਅਤੇ ਨਹੀਂ ਤਾਂ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਟਿਕਟਾਂ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਸ 'ਤੇ ਚਿਪਕਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸਟੈਂਪ ਲਗਾ ਕੇ ਟੈਕਸ ਤੋਂ ਬਚਿਆ ਸੀ। ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਈ ਗਈ ਨਿੱਜੀ ਡਾਇਰੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੁਲਾਂਕਣ ਆਰਡਰ ਵਿੱਚ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਕੰਪਨੀ ਦੁਆਰਾ ਟੈਕਸ ਚੋਰੀ ਦੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸਬੂਤ ਵਜੋਂ ਵੀ ਨਿਰਭਰ ਹੈ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ 1961 ਦੇ ਸੀ.ਡਬਲਯੂ. ਨੰ: 993 ਵਿੱਚ ਰੱਦ ਕੀਤੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਵੀ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਖੋਲ੍ਹਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਦਲੀਲਾਂ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨਿਯਮ 9(i) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਭੁਗਤਾਨ ਯੋਗ ਟੈਕਸ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਿਯਮ 29 ਅਜਿਹੇ ਕੇਸ ਲਈ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਸਪੁਰਦਗੀ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅਪ੍ਰਯੋਗਿਤ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਣਅਧਿਕਾਰਤ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ, ਪਹਿਲਾਂ, ਰੱਦ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 6(4) ਦੀ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਵੀ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕੋਈ ਸਮਾਂ ਸੀਮਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਜਿਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਅਧੀਨ ਬਕਾਇਆ ਟੈਕਸ ਦੀ ਰਕਮ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਵਿਆਪਕ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਵਰਤਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਸੈਕਸ਼ਨ, ਸਬਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਸਮੇਂ ਦੇ ਬਿੰਦੂ ਵਿੱਚ ਬੇਅੰਤ ਮੁਲਾਂਕਣਾਂ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਖੋਲ੍ਹਣ ਜਾਂ ਸੋਧਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ, ਇਸਲਈ, ਟੈਕਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਅਵੈਧ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਕਰਾਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਸ਼੍ਰੀ ਦੁਆਬੀਆ ਨੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਮੁਢਲਾ ਇਤਰਾਜ਼ ਉਠਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਨੇ ਅਪੀਲਾਂ ਅਤੇ ਸੰਸ਼ੋਧਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਢੁਕਵੇਂ ਉਪਾਅ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਵਿਭਾਗੀ ਲੜੀ ਤੋਂ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਬਾਈ-ਪਾਸ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਤੱਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਨੇ ਟੈਕਸ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਤੋਂ ਛੋਟ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਹੈ, ਵਕੀਲ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਅਸਾਧਾਰਣ ਰਿੱਟ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ ਦਾ ਕੋਈ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੇ ਯੋਗਤਾਵਾਂ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਛੋਟ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਰਿਲਾਇੰਸ ਨੇ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਮੈਸਰਸ ਜੀਵਨ ਸਿੰਘ ਐਂਡ ਸੰਨਜ਼ ਬਨਾਮ ਆਬਕਾਰੀ ਅਤੇ ਕਰ ਅਧਿਕਾਰੀ(1) ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਉੱਤੇ ਰੱਖਿਆ ਹੈ। ਅੱਗੇ ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਵੱਲੋਂ ਟੈਕਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਅਪੀਲ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦੇਣਾ ਪਰ ਕਿਸ਼ਤਾਂ ਰਾਹੀਂ ਟੈਕਸ ਅਦਾ ਕਰਨ ਲਈ ਰਾਹਤ ਦੇਣਾ ਉਸ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਹੈ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਵੱਲੋਂ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨਾ ਕਿ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਿਸ਼ਤਾਂ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਵੀ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਉਸ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਲਈ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾਏਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ, ਰਿਕਾਰਡ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਗਲਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ * ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀਆਂ ਸ਼ਿਕਾਇਤਾਂ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਲਈ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸਕੀਮ, ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਕੀਲ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦੁਖੀ

(1) 1960 P1.R. 562.

ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿਵਾਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੋਰਸ ਨੂੰ ਅਪਣਾਉਣ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਭਾਗ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦਾ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਇਹਨਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਉਠਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

ਸਾਡਾ ਧਿਆਨ ਨਿਯਮ 29 ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਨਿਯਮ 9(i) ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਢੰਗ ਅਨੁਸਾਰ ਟੈਕਸ ਅਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਧਿਰ ਦੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਚੌੜਾ ਹੋਣ ਦੀ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਤੋਂ ਸੈਕਸ਼ਨ 4(4) ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਨੂੰ ਛੱਡਣ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਐਸੋਸੀਏਟਿਡ ਟਰੇਡਰਜ਼ ਐਂਡ ਇੰਜੀਨੀਅਰਜ਼ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ (2) ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰਤਾ ਰੱਖੀ ਗਈ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਧਾਰਾ 10 ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਅਣਗਹਿਲੀ ਵਾਲੇ ਐਕਟ ਦੇ ਵਾਇਰਾਂ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਬਾਰ ਵਿੱਚ ਹਵਾਲਾ ਵੀ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। M/s ਸੈਨਿਕ ਮੋਟਰਜ਼ ਆਦਿ ਬਨਾਮ ਰਾਜਸਥਾਨ ਰਾਜ (3) ਨੂੰ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਰਾਜਸਥਾਨ ਯਾਤਰੀ ਅਤੇ ਵਸਤੂ ਟੈਕਸ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਅੰਤਰ-ਵਿਰੋਧੀ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਬਾਰ 'ਤੇ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਦਲੀਲਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੇਰੇ ਖਿਆਲ ਵਿੱਚ, ਮੌਜੂਦਾ ਸਮਾਂ ਕੋਈ ਢੁਕਵਾਂ ਕੇਸ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਰਿੱਟ ਦੀ ਯੋਗਤਾ 'ਤੇ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਪੀਲ ਇੱਕ ਬਰਾਬਰ ਢੁਕਵਾਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਵਿਕਲਪਿਕ ਉਪਾਅ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਪੈਰਵੀ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਵਿਕਲਪਕ ਉਪਾਅ ਦੇ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਵਾਰ ਨਜਿੱਠਿਆ ਹੈ। ਕੇ.ਐਸ.-ਰਾਜਿੰਦ ਅਤੇ ਪੁੱਤਰ ਬਨਾਮ ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਜਾਂਚ ਕਮਿਸ਼ਨ (4) ਵਿੱਚ, ਪੰਜ ਮੈਂਬਰੀ ਬੈਂਚ

(2) 1955 ਪੀ.ਐਲ.ਆਰ. 304.

(3) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1961 ਐਸ.ਸੀ. 1430

(4) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1954 ਐਸ.ਸੀ. 702

"ਜੱਜਾਂ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਧਾਰਾ 226 ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਉਪਾਅ ਇੱਕ ਅਖਤਿਆਰੀ ਉਪਾਅ ਹੈ ਅਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਇੱਕ ਰਿੱਟ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਵਿਵੇਕ ਹੈ ਜੇਕਰ ਇਹ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਪੀੜਤ ਧਿਰ ਨੂੰ ਕਿਤੇ ਹੋਰ ਢੁਕਵੀਂ ਜਾਂ ਢੁਕਵੀਂ ਰਾਹਤ ਮਿਲ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਟੈਕਸੇਸ਼ਨ ਆਫ ਇਨਕਮ (ਜਾਂਚ ਕਮਿਸ਼ਨ) ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 8(5) ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਉਪਾਅ ਦਾ ਲਾਭ ਉਠਾ ਚੁੱਕੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਸ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਇੱਕ ਹਵਾਲੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਆਉਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਸੀ; ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ, ਇਸ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਖਤਿਆਰੀ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦੀ ਆਗਿਆ ਨਾ ਦੇਣਾ ਉਚਿਤ ਸਮਝਿਆ ਗਿਆ। ਕਲਕੱਤਾ ਡਿਸਕਾਉਂਟ ਕੰਪਨੀ ਲਿਮਿਟਡ ਬਨਾਮ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ (5) ਵਿੱਚ, ਪੰਜ ਜੱਜਾਂ ਦੇ ਬੈਂਚ ਨੇ ਇਸ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਸੀ ਅਤੇ ਬਹੁਗਿਣਤੀ ਵਿਚਾਰ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦ ਸਨ: -

“ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਸ਼ਾਸਤਰੀ ਨੇ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਵਾਰ ਇਸ ਤੱਥ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਕੰਪਨੀ ਕੋਲ ਇਹ ਸਵਾਲ ਉਠਾਉਣ ਦਾ ਕਾਫ਼ੀ ਮੌਕਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ, ਕੀ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ ਕੋਲ ਇਹ ਮੰਨਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਸੀ ਕਿ ਆਮਦਨ ਕਰ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਅਸਲ ਤੱਥਾਂ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਨਾ ਕਰਨ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਅੰਡਰ ਅਸੈਸਮੈਂਟ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਖੁਦ ਅਧਿਕਾਰੀ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਭਾਰਤੀ ਆਮਦਨ-ਕਰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 66(2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪੀਲੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਜਾਂ ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਜਾਂ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਅਜਿਹੇ ਵਿਕਲਪਕ ਉਪਾਅ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਅਜਿਹੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਤੋਂ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਕਿਸੇ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਲਈ ਕਿਸੇ ਰਿੱਟ ਜਾਂ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਪਾਰਟੀ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਰਾਹਤ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਢੁਕਵਾਂ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ।

(5) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1961 ਐੱਸ.ਸੀ. 372.

ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕੰਪਨੀ ਦੀ ਦਲੀਲ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 34 ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਸਨ ਅਤੇ ਜਲਦੀ ਤੋਂ ਜਲਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਆਈ ਸੀ। ਇਸ ਦੇ ਆਚਰਣ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਧਾਰਾ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਢੁਕਵੀਂ ਰਾਹਤ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਸੰਵਿਧਾਨ ਹਾਈ ਕੋਰਟਾਂ ਨੂੰ ਰਾਹਤ ਦੇਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਢੁਕਵੇਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਰਾਹਤ ਦੇਣ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤਾਂ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਜੇਕਰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਦੇ ਰਾਹਤ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਆਪਣੀ ਡਿਊਟੀ ਨਿਭਾਉਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹੇ। ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸਾਨੂੰ ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਰਾਹਤ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ।”

ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਤਿੰਨ ਜੱਜਾਂ ਦੇ ਬੈਂਚ ਨੇ ਸੀ.ਏ. ਅਬ੍ਰਾਹਮ ਬਨਾਮ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ (6), ਨਿਮਨਲਿਖਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ -

“ਸਾਡੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਪਟੀਸ਼ਨ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਟੈਕਸ ਦੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਤੇ ਜੁਰਮਾਨਾ ਲਗਾਉਣ ਅਤੇ ਆਮਦਨ ਕਰ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਗਲਤ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਰਾਹਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਪੂਰੀ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਉਸ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਛੱਡਣ ਅਤੇ ਮੰਗ ਕਰਨ ਦੀ ਆਗਿਆ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਆਰਟੀਕਲ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਜਦੋਂ ਉਸ ਕੋਲ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਕਰਕੇ ਉਸ ਲਈ ਢੁਕਵਾਂ ਉਪਾਅ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਸੀ।

ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵੱਲੋਂ ਪਟੀਸ਼ਨ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਛੁੱਟੀ ਦੇਣ ਦੇ ਮਾਮਲੇ 'ਚ ਪੈਦਾ ਹੋਈ ਅਜੀਬ ਸਥਿਤੀ 'ਚ

(6) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1961 SC 609

ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਗੁਣਾਂ ਵਿੱਚ ਗਈ ਅਤੇ ਉਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਸੀਮਾ ਵਿੱਚ ਖਾਰਜ ਕਰਨਾ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ। ਹਿਦਾਇਤੁੱਲਾ ਅਤੇ ਸ਼ਾਹ ਜੇ.ਜੇ., ਜੋ ਕਿ ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਪੱਖ ਸਨ - ਕਲਕੱਤਾ ਡਿਸਕਾਊਂਟ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਕੇਸ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਬੈਂਚ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਵੀ ਸਨ। ਏ.ਵੀ. ਵੈਂਕਟ-ਸਵਰਨ ਬਨਾਮ ਆਰ.ਐਸ. ਵਾਧਵਾਨੀ (7) ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਦੁਬਾਰਾ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਸੀਮਾਬੱਧ ਤੌਰ 'ਤੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਪੀੜਤ ਧਿਰ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਉਸ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਸਾਰੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਉਪਾਅ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਸਨ, ਰਾਜਗੋਪਾਲ ਅਯੰਗਰ, ਜੇ., ਨੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੋਲਿਆ: -

“ਅਸੀਂ ਵਿਦਵਾਨ ਸਾਲਿਸਟਰ-ਜਨਰਲ ਦੀ ਦਲੀਲ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਤਾਕਤ ਦੇਖਦੇ ਹਾਂ। ਸਾਨੂੰ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਨਿਯਮ ਜੋ ਇੱਕ ਉੱਚ ਅਧਿਕਾਰਤ ਰਿੱਟ ਦੇ ਮੁੱਦੇ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਉਸਦੇ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਹੋਰ ਉਪਾਅ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ, ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਰੋਕਦਾ ਹੈ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਜਾਂ ਇਸ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਇੱਕ ਨਿਯਮ ਹੈ ਜੋ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਵਿਵੇਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਕਈ ਫੈਸਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਪਰ ਇਹ ਦੋ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣਾ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ।

ਉਹ ਦੋ ਮਾਮਲੇ ਹਨ ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ਼ ਇੰਡੀਆ ਬਨਾਮ ਟੀ.ਆਰ. ਵਰਮਾ (8), ਅਤੇ ਯੂ.ਪੀ. v. ਮੁਹੰਮਦ ਨੂਹ (9), ਜਿਸ ਤੋਂ ਸੰਬੰਧਤ ਹਵਾਲੇ ਦੁਬਾਰਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਫਿਰ ਉਸ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਾਇਆ

(6) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1961 ਐਸ.ਸੀ. 1506

(7) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1957 ਐਸ.ਸੀ. 882.

(8) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1958 ਐਸ.ਸੀ. 86.

ਹੋਰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਉਪਚਾਰਾਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਸਰਟੀਓਰੀ ਦੀ ਰਿੱਟ ਦੇ ਮੁੱਦੇ 'ਤੇ ਪ੍ਰਤੀਬੰਧ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ 'ਤੇ ਪੀੜਤ ਧਿਰ ਨੂੰ ਉਪਲਬਧ ਹੋਰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਉਪਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਸੌਂਪਣ ਲਈ ਕੋਈ ਜ਼ੁੰਮੇਵਾਰੀ ਨਹੀਂ ਲਗਾਈ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਰਾਏ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ: -

"ਸਾਨੂੰ ਸਿਰਫ ਇਹ ਜੋੜਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੈ ਕਿ ਆਮ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੀਆਂ ਵਿਆਪਕ ਲਾਈਨਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਹਰੇਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜੋ ਸਹੀ ਅਭਿਆਸ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਕਰਨੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ। ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਵਿਵੇਕ ਦਾ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਜੋ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਵੇਕ ਦਾ ਇੱਕ ਹੈ, ਇਹ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਾਂ ਭਾਵੇਂ ਅਜਿਹਾ ਸੀ, ਇਹ ਅਟੱਲ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣਾ ਫਾਇਦੇਮੰਦ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਹਰ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕਠੋਰਤਾ ਨਾਲ ਲਾਗੂ ਕੀਤੇ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।"

ਕਿ ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਵਿਵੇਕ ਦੇ ਖੇਤਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ, ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਕਲੈਕਟਰ ਮੋਗੀਰ ਬਨਾਮ ਕੇਸ਼ਵ ਪ੍ਰਸਾਦ (10) ਵਿੱਚ ਮੁੜ ਦੁਹਰਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਸਥਿਤੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਫੈਸਲਿਆਂ ਤੋਂ ਉਭਰਦਾ ਹੈ।, ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵਿਕਲਪਕ ਉਪਾਅ ਦੀ ਹੋਂਦ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਰਿੱਟ ਦੇ ਮੁੱਦੇ 'ਤੇ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਹਰੇਕ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਸਥਿਤੀਆਂ 'ਤੇ ਨਿਆਂਇਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਇਸ ਦੇ ਵਿਵੇਕ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਛੋਟ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜੋ ਕਿ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਏ ਗਏ ਹਨ।

(6) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1962 ਐੱਸ.ਸੀ. 1694

ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਨਾਲ ਦਾਗੀ ਜੋ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਰਿੱਟ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕਰੇਗੀ। ਰਿਵਾਈਜ਼ਿੰਗ ਅਥਾਰਟੀ ਵੱਲੋਂ ਵੀ ਅਪੀਲੀ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਹੁਕਮ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਜਾਪਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਘੋਰ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਹੁੰਦੀ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ।

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 6(4) ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਧਾਰਾ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਪਿਛਲੇ ਮੁਲਾਂਕਣਾਂ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਖੋਲ੍ਹਣ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੇਕਾਬੂ ਅਤੇ ਅਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਕੀਲ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਵਿਵਸਥਾ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 6 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (4) ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ: -

"6 * * * * *

* * * * *

(4) ਜੇਕਰ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਅਥਾਰਟੀ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਟੈਕਸ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਵਸੂਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਅਦਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਸੁਣੇ ਜਾਣ ਦਾ ਵਾਜਬ ਮੌਕਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਬਕਾਇਆ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧ ਸਕਦਾ ਹੈ।"

ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਉਪਬੰਧ ਦੇ ਤਹਿਤ ਨਿਰਧਾਰਤ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਇਆ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਟੈਕਸ ਵਿਧਾਨਿਕ ਉਪਬੰਧ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸ਼ਕਤੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸੀਮਿਤ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਸਿਰਫ਼ ਇਕ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਜਿਸ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਸਮੇਂ ਦੀ ਕੋਈ ਸੀਮਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਵਿੱਚ ਸੁਧਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਚੁਣੌਤੀ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ, ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਸਾਡੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਬੰਧਨਯੋਗ ਪੂਰਵ ਜਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਠੋਸ ਸਿਧਾਂਤ ਨਹੀਂ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਕੋਈ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਵੱਲ ਸਾਡਾ ਧਿਆਨ ਹੋਵੇ

ਉਲੀਕਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ 'ਤੇ ਇੱਕ ਸਮਾਂ-ਸੀਮਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਟੈਕਸ ਦੇ ਗਲਤ ਲੇਵੀ, ਚਾਰਜ ਜਾਂ ਭੁਗਤਾਨ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਇਹ ਗੱਲ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮਾਲੀਆ ਸਾਡੇ ਗਣਰਾਜ ਦੀ ਮੁੱਢਲੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਦੋਵਾਂ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਸਮਾਜਿਕ ਵਿਵਸਥਾ ਅਤੇ ਨਾਗਰਿਕਾਂ ਨੂੰ ਲੋੜੀਂਦੀਆਂ ਸਹੂਲਤਾਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ। ਐਕਟ ਅਤੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਸਕੀਮ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਬੰਧਤ ਟਰਾਂਸਪੋਰਟ ਵਾਹਨ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਟੈਕਸ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਅਦਾ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰਾਜ ਨੂੰ ਟੈਕਸ ਦੀ ਉਗਰਾਹੀ ਲਈ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਜਿਹੇ ਮੁਲਾਂਕਣਾਂ ਦੀ ਇਮਾਨਦਾਰੀ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਪਿਛੋਕੜ ਵਿੱਚ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਬਕਾਇਆ ਟੈਕਸ ਦੀ ਰਕਮ ਵਸੂਲਣ ਲਈ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਧਾਰਾ 6 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (4) ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਮਾਂ-ਸੀਮਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ ਅਸਫਲਤਾ ਨੂੰ ਇਸਦੀ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕਰਨ ਲਈ ਇੰਨਾ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਜਿਹੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਚੁਣੌਤੀ ਨੂੰ ਮੰਨਣਾ ਜਿਸ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਸਮੇਂ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਮੈਂ ਯਕੀਨਨ ਤੋਂ ਦੂਰ ਹਾਂ। ਇਹ ਵਿਧਾਨਕ ਨੀਤੀ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਸਰੋਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵਿਧਾਨਕ ਨੀਤੀ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕਰਨਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਵਿਧਾਨਿਕ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਗੈਰ-ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਘੁਸਪੈਠ ਹੋਵੇਗੀ। ਅਦਾਲਤਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਵੈ-ਸਿੱਧ ਹੈ, ਸਿਰਫ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹਨ, ਨਾ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਨਾਲ। ਅਤੇ ਫਿਰ, ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਵਿਧਾਨਕ ਵਿਵਸਥਾ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਤੇ ਠੋਸ ਆਧਾਰਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਗੈਰ-ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹਲਕੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਮਾਰਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਨਿਆਂਇਕ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਨਿਰਮਾਤਾਵਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੀ ਅਣਦੇਖੀ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਇਹ ਦਲੀਲ ਕਿ ਇਹ ਵਿਆਪਕ ਸ਼ਕਤੀ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਮੌਲਿਕ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਹੈ, ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਅਪ੍ਰਬੰਧਿਤ ਵਿਵਸਥਾ ਕੀ ਹੈ।

ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਮਾਲੀਏ 'ਤੇ ਧੋਖਾਧੜੀ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਮੌਲਿਕ ਅਧਿਕਾਰ 'ਤੇ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਦਬਦਬਾ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਦਲੀਲ ਕਿ ਮੁਲਾਂਕਣ ਆਰਡਰ ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ ਅਤੇ, ਇਸਲਈ, ਰੱਦ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ, ਨੇ ਵੀ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਅਪੀਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਉਠਾਈ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਨਿਯਮ 29 ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਣਅਧਿਕਾਰਤ ਹੈ। ਇਹ ਨਿਯਮ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ: -

"29. ਟੈਕਸ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਜਾਂ ਪੁਨਰ-ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਤੇ ਕਲੈਰੀਕਲ ਜਾਂ ਗਣਿਤ ਦੀਆਂ ਗਲਤੀਆਂ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਨਾ।—ਜੇ, ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਜੋ ਆਈ ਹੈ ਉਸ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ, ਉਚਿਤ ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਪਤਾ ਚਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਮਾਲਕ ਦਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਾਲ ਲਈ ਮੁਲਾਂਕਣ ਘੱਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਉਹ ਮੁਲਾਂਕਣ ਤੋਂ ਬਚ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਾਂ ਅਣਜਾਣੇ ਵਿੱਚ, ਗਲਤੀ ਜਾਂ ਗਲਤ ਨਿਰਮਾਣ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸਟੈਂਪ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬਕਾਇਆ ਟੈਕਸ ਦੀ ਰਕਮ ਤੋਂ ਘੱਟ ਟੈਕਸ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ।, ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਥਾਰਟੀ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ, ਵਿੱਤੀ ਸਾਲ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਇਹ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ, ਮਾਲਕ ਨੂੰ P.T.T. ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨੋਟਿਸ ਭੇਜ ਸਕਦਾ ਹੈ। 10/ਪੀ.ਟੀ.ਟੀ. 12 ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜੋ ਉਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਮਝਦਾ ਹੈ, ਮੁਲਾਂਕਣ ਜਾਂ ਮੁੜ-ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਵੀ ਕੇਸ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਅਦਾ ਕੀਤੇ ਟੈਕਸ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਨਿਯਮ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਘੱਟ-ਮੁਲਾਂਕਣ ਜਾਂ ਬਚੇ ਹੋਏ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੇ ਸਾਰੇ ਕੇਸਾਂ ਨੂੰ ਕਵਰ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਜਾਪਦੀ ਹੈ।

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਇਸ ਨਿਯਮ ਦੀ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕਰਨ ਲਈ ਸੈਨੂੰ ਮਨਾਉਣ ਲਈ ਕੁਝ ਵੀ ਠੋਸ ਤਾਕੀਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦਾ ਕੇਸ ਸਿਰਫ ਨਿਯਮ 21 ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਨਿਯਮ 29 ਦੁਆਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਾਬਕਾ ਨਿਯਮ ਮੁਲਾਂਕਣ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਅਧਿਆਇ VI ਵਿੱਚ ਵਾਪਰਦਾ ਹੈ; ਇਸਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਅਤੇ ਸੰਦਰਭ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਉਸ ਉਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵੱਖਰੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਹੈ ਜਿਸ ਲਈ ਨਿਯਮ 29 ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਵਿਵਾਦ ਵੀ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਫਿਰ ਸਾਨੂੰ ਅਸਲ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਲਈ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਰਕਮ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਮਾਮਲਾ, ਉਪਰੋਕਤ ਚਰਚਾ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਨਿਰਧਾਰਤ ਵਿਧਾਨਿਕ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਿਰਣਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਅਪੀਲੀ ਅਤੇ ਰੀਵੀਜ਼ਨਲ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਨੂੰ ਬਾਈ-ਪਾਸ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਇਸ ਕੋਰਸ ਨੂੰ ਅਪਣਾਉਣ ਲਈ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਨੁਕਤੇ ਵਿਭਾਗੀ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਅੱਗੇ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਅੰਦੋਲਨ ਕੀਤੇ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ; ਮੈਸਰਜ਼ ਨਾਭਾ ਰਾਈਸ ਐਂਡ ਆਇਲ ਮਿੱਲ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਸਟੇਟ ਅਤੇ ਹੋਰ (11)।

ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ, ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਅਜੀਬ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ; ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੀਤੀ ਰਕਮ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ ਅਪੀਲ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿਓ। ਮੇਰੇ ਖਿਆਲ ਵਿਚ, ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ 'ਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣਾ ਸਾਡੇ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ, ਅਪੀਲੀ ਅਤੇ ਰੀਵੀਜ਼ਨਲ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿਚ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਗੰਭੀਰ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਈ ਗਈ ਹੈ ਜੋ ਰਿੱਟ ਵਾਲੇ ਪਾਸੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸਾਡੇ ਦਖਲ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਏਗਾ। ਇਹ ਵੀ ਜ਼ਿਕਰਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਅਪੀਲ ਦੀ ਕਿਸਮਤ ਬਾਰੇ ਅਣਜਾਣਤਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ ਸੀ

(1) ਆਈ.ਐਲ.ਆਰ. 1963 (2) ਪੰਛ 170 : 1963 ਪੀ.ਐਲ.ਆਰ. 515 ਤੇ 526.

ਕੀ ਇਹ ਟੈਕਸ ਜਮ੍ਹਾਂ ਨਾ ਕਰਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਇਹ ਅਜੇ ਵੀ ਲੰਬਿਤ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਅਪੀਲ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ, ਅਸੀਂ ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਅੰਤਿਮ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਜੇਕਰ ਇਹ ਅਜੇ ਵੀ ਲੰਬਿਤ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਲਈ ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਸ ਤਿਮਾਹੀ ਤੋਂ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੋਵੇਗਾ।

ਉਪਰੋਕਤ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਖਾਰਜ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਪਰ ਖਰਚੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਬਿਨਾਂ। ਹੋਰ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਵੀ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖਾਰਜ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ।

ਐਚ.ਆਰ. ਖੰਨਾ, ਜੇ.-ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ। ਖੰਨਾ, ਜੇ.

ਕੇ.ਐਸ.ਕੇ.

ਰੀਵੀਜ਼ਨਲ ਸਿਵਲ

ਐਸ ਐਸ ਦੁਲਟ ਅਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਚੰਦ ਪੰਡਿਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜੇ.ਜੇ.

ਨੌਰੰਗ ਲਾਲ, - ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਬਨਾਮ

ਸੁਰੇਸ਼ ਕੁਮਾਰ, ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

ਈਸਟ ਪੰਜਾਬ ਅਰਬਨ ਰੈੱਟ ਰਿਸਟ੍ਰਿਕਸ਼ਨ ਐਕਟ (1949 ਦਾ III) — ਐੱਸ. 13 (2) (ii)-ਸਬ-ਲੈਟਿੰਗ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਬੇਦਖਲੀ — ਉਪ-ਲੈਟਿੰਗ — ਕੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਸਮੇਂ ਮੌਜੂਦ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਸ਼ਹਿਰੀ ਕਿਰਾਇਆ ਪਾਬੰਦੀ ਐਕਟ, 1949 ਦੀ ਧਾਰਾ 13 ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਠਹਿਰਾਉਂਦੀ ਹੈ ਜੇਕਰ ਇਹ ਦਰਸਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ "ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੇ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੀ ਲਿਖਤੀ ਸਹਿਮਤੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ" ਸਾਰੀ ਇਮਾਰਤ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਉਸ ਨੂੰ ਜਾਂ ਇਸਦੇ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇ ਲਈ। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਸਮੇਂ ਦੇ ਬਿੰਦੂ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਸਿਰਫ "ਐਕਟ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ" ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਇਹ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਦੇ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਘਟਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਐਕਟ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਬਿਲਡਿੰਗ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਬੇਦਖਲੀ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਸਮੇਂ ਸਬ-ਲੈਟਿੰਗ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਾਇਮ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

ਮਾਨਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਹਰਬੰਸ ਸਿੰਘ ਦੁਆਰਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਵਾਲ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਲਈ 8 ਜਨਵਰੀ, 1963 ਨੂੰ ਇੱਕ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਨੂੰ ਕੇਸ ਰੈਫਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਕੇਸ ਦਾ ਅੰਤਮ ਫੈਸਲਾ 28 ਜਨਵਰੀ, 1964 ਨੂੰ ਮਾਣਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਐਸ.ਐਸ. ਦੁਲਟ ਅਤੇ ਮਾਨਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਪੀ.ਸੀ. ਪੰਡਿਤ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।

1949 ਦੇ ਐਕਟ 3 ਦੀ ਧਾਰਾ 15 (5) ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ 1956 ਦੇ ਐਕਟ ਨੰ. 29 ਦੁਆਰਾ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਸ਼੍ਰੀ ਐਸ ਸੀ ਮਿੱਤਲ, ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ (ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ), ਹਿਸਾਰ, ਮਿਤੀ 18 ਦਸੰਬਰ, 1961 ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਸੋਧਣ ਲਈ, ਸ਼੍ਰੀ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਜਗਦੀਸ਼ ਚੰਦਰ, ਕਿਰਾਇਆ ਕੰਟਰੋਲਰ, ਹਿਸਾਰ, ਨੇ ਮਿਤੀ 13 ਨਵੰਬਰ, 1960 ਨੂੰ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਬਿਨੈਕਾਰ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਖਰਚਿਆਂ ਸਮੇਤ ਬੇਦਖਲੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕੀਤਾ।

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਪ੍ਰੇਮ ਚੰਦ ਜੈਨ ਅਤੇ ਜੇ.ਵੀ. ਗੁਪਤਾ।

ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਲਈ ਬੀ.ਐਸ. ਗੁਪਤਾ ਅਤੇ ਜੀ.ਪੀ. ਜੈਨ, ਐਡਵੋਕੇਟ।

ਨਿਰਣਾ

ਦੁਇਤ, ਜੇ. ਦੁਲਟ, ਜੇ.-ਸੁਰੇਸ਼ ਕੁਮਾਰ ਨੇ ਹਿਸਾਰ ਵਿੱਚ ਨੌਰੰਗ ਲਾਲ ਨੂੰ ਦੁਕਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। 14 ਦਸੰਬਰ, 1959 ਨੂੰ ਉਸਨੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੀ ਬੇਦਖਲੀ ਲਈ ਕਿਰਾਇਆ ਕੰਟਰੋਲਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਲਜ਼ਾਮ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੇ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਘਟਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਕਿਰਾਇਆ ਕੰਟਰੋਲਰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਸੀ ਕਿ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੇ ਦੋ ਮੌਕਿਆਂ 'ਤੇ ਦੁਕਾਨ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਦੋ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਉਸਨੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਅਪੀਲ 'ਤੇ ਇਸ ਖੋਜ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਫਿਰ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੌਰੰਗ ਲਾਲ ਨੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਜਿਸਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਹਰਬੰਸ ਸਿੰਘ ਜੇ. ਵੱਲੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਇਸ ਗੱਲ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦਿਵਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਬੇਦਖਲੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਖਤਮ ਹੋ ਚੁੱਕੇ ਦੋ ਪੀਰੀਅਡਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸਬਲੈਟਿੰਗ ਪਾਈ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਏ.ਐਸ. ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾ ਸਮਾਂ, ਇਸ ਲਈ, ਸਬਲੈਟਿੰਗ ਕਾਇਮ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਸ਼ਹਿਰੀ ਕਿਰਾਇਆ ਪਾਬੰਦੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 13, ਉਪ-ਧਾਰਾ (2), ਜਿਸ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਹੈ।

ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਸਿੱਟੇ ਇਹ ਸਨ ਕਿ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੇ ਇਮਾਰਤ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਜੂਨ, 1957, ਅਤੇ ਫਿਰ ਜਨਵਰੀ ਅਤੇ ਫਰਵਰੀ, 1958 ਦੌਰਾਨ, ਅਤੇ ਮਾਰਚ ਤੋਂ ਸਤੰਬਰ ਤੱਕ ਲਗਭਗ ਸੱਤ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਦੂਜੀ ਧਿਰ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। , 1958, ਜਦੋਂ ਕਿ ਬੇਦਖਲੀ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਦੱਸਿਆ ਹੈ, 14 ਦਸੰਬਰ, 1959 ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹਨਾਂ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੀ ਬੇਦਖਲੀ ਦੀ ਦੇਣਦਾਰੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨੇ ਇਮਾਰਤ ਜਾਂ ਇਸਦੇ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਘਟਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। , ਤਾਂ ਹੀ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਉਪ-ਸਬੰਧੀ ਅਜੇ ਵੀ ਮੌਜੂਦ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਸ ਦੀ ਬੇਦਖਲੀ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 13 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (2) ਵਿੱਚ ਸੰਬੰਧਿਤ ਧਾਰਾ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰਤਾ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ ਜੋ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚਲਦਾ ਹੈ-

“13. (2) (ii) ਕਿ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਕੋਲ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੀ ਲਿਖਤੀ ਸਹਿਮਤੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ-

(ਏ) ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਲੀਜ਼ ਦੇ ਅਧੀਨ ਤਬਦੀਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂ ਸਮੁੱਚੀ ਇਮਾਰਤ ਜਾਂ ਕਿਰਾਏ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਕਿਸੇ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਸਬਲੇਟ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

ਹਰਬੰਸ ਸਿੰਘ, ਜੇ., ਇਸ ਦਲੀਲ ਤੋਂ ਜ਼ਾਹਰਾ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਏ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਲੇਖ ਰਾਮ ਬਨਾਮ ਐਫ. ਚੰਦਰ ਭਾਨ-ਰਜਿੰਦਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ (1) ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਇਸ ਦਲੀਲ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ, ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਵਧੇਰੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਨਿਰਧਾਰਨ ਲਈ ਵੱਡੇ ਬੈਂਚ ਕੋਲ ਭੇਜਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਮਝਿਆ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਪਟੀਸ਼ਨ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆ ਗਈ ਹੈ।

ਸਵਾਲ ਛੋਟਾ ਹੈ। ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਸ਼ਹਿਰੀ ਕਿਰਾਇਆ ਪਾਬੰਦੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 13 ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਇਹ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ "

(1) ਆਈ.ਐਲ.ਆਰ. 1962 (1) ਪੁੰਜ. 641 : 1962 ਪੀ.ਐਲ.ਆਰ. 197.

ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਕੋਲ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੀ ਲਿਖਤੀ ਸਹਿਮਤੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਮਾਰਤ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਸਮੇਂ ਦੇ ਬਿੰਦੂ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਸਿਰਫ "ਐਕਟ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ" ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਇਹ ਦਿਖਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਘਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਨਾਲ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਲੇਖ ਰਾਮ ਬਨਾਮ ਚੰਦਰ ਭਾਨ-ਰਾਜਿੰਦਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼, (1), ਹਾਲਾਂਕਿ, ਫਾਲਸਬਾਵ, ਜੇ., ਇਕੱਲੇ ਬੈਠੇ ਨੇ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਲਿਆ ਕਿ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਿਵਸਥਾ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਉਪਲੇਟਿੰਗ, ਜੋ ਕਿ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦਾ ਆਧਾਰ ਬਣਦਾ ਹੈ, ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ। ਉਹ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਸਮੇਂ ਕਾਇਮ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਅਰਥ ਨੂੰ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਦੋ ਅਧਾਰਾਂ 'ਤੇ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਿਆ ਗਿਆ ਸੀ: -

- (1) ਕਿ ਇਹ ਐਕਟ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਸੋਚਣਾ ਗੈਰਵਾਜ਼ਬ ਸੀ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਿਸਮ ਦੀ ਸਬਲੈਟਿੰਗ, ਭਾਵੇਂ ਇਸਦੀ ਮਿਆਦ ਭਾਵੇਂ ਛੋਟੀ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਬੇਦਖਲੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਜਿੰਨੀ ਵੀ ਪੁਰਾਣੀ ਹੋਵੇ, ਬੇਦਖਲੀ ਲਈ ਇੱਕ ਆਧਾਰ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ; ਅਤੇ
- (2) ਕਿ ਮਕਾਨ-ਮਾਲਕ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸ਼ਹਿਰੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਬਲੈਟਿੰਗ ਬਾਰੇ ਜਾਣੂ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਹ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਲਈ ਚੁੱਪ ਰਹਿਣ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਹੱਕ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ।

ਜਦੋਂ ਹਰਬੰਸ ਸਿੰਘ, ਜੇ. ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਸ ਕੇਸ ਦੀ ਦਲੀਲ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਤਾਂ ਉਹ ਇਸ ਤਰਕ ਦੇ ਭਾਰ ਬਾਰੇ ਸ਼ੱਕੀ ਸਨ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਉਹੀ ਹੈ- ਮੈਂ ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਬਿਲਕੁਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਜਾਪਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਬੇਸਮਝ ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਖਤਰਨਾਕ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਪੜ੍ਹਨਾ ਜੋ ਉੱਥੇ ਦੁਆਰਾ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ

ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ। ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਪੂਰਬੀ (ਪੰਜਾਬ ਸ਼ਹਿਰੀ ਕਿਰਾਇਆ ਪਾਬੰਦੀ ਐਕਟ ਦਾ ਭਾਵ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਵਜੋਂ ਹੈ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਐਕਟ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਉਪਬੰਧ ਦੇ ਅਰਥਾਂ 'ਤੇ ਕੋਈ ਰੋਸ਼ਨੀ ਨਹੀਂ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਅਰਥ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਤੋਂ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਵਿਵਸਥਾ। ਨਾ ਹੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਹਾਇਤਾ ਦੀ ਛੋਟ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਦਲੀਲ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੁਆਫੀ ਇੱਕ ਤੱਥ ਹੈ ਜੋ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸਬੂਤਾਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੀ ਲਿਖਤੀ ਸਹਿਮਤੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਉਸ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਬੇਦਖਲ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਅਚਨਚੇਤ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਇਹ ਦਿਖਾਉਣ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ; ਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੇ ਕਿਸੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ, ਭਾਵੇਂ j ਛੋਟ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਹੋਰ, ਉਸਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਦਾ ਆਪਣਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੋਹ ਲਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਸਿਰਫ ਇਹ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਕਿ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੀ ਬੇਦਖਲੀ ਲਈ ਮੇਰੀ ਦੇਣਦਾਰੀ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਇੱਕ ਵਾਰ ਸਬਲੇਟਿੰਗ ਦਾ ਤੱਥ ਸਾਬਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਸੁਝਾਅ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਲਈ ਐਕਟ ਹੈ ਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੀ ਬੇਦਖਲੀ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਸਮੇਂ ਸਬਲੇਟਿੰਗ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਾਇਮ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਲਖ ਰਾਮ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅਪਣਾਏ ਗਏ ਵਿਚਾਰ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਸਮਰਥਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ, ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਅਸਫਲ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸ ਨੂੰ ਖਰਚੇ ਸਮੇਤ ਖਾਰਜ ਕਰਾਂਗਾ।

ਪ੍ਰੇਮ ਚੰਦ ਪੰਡਿਤ, ਜੇ.—ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ। ਪੰਡਿਤ, ਜੇ.

ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਹੁਕਮ

ਅਸੀਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰ (ਪਟੀਸ਼ਨਰ) ਨੂੰ ਦੁਕਾਨ ਖਾਲੀ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਦਾ ਸਮਾਂ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ।

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ.

ਰੀਵੀਜ਼ਨਲ ਸਿਵਲ

v ਐਸ.ਐਸ. ਡੁੱਲਟ ਅਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਚੰਦ ਪੰਡਿਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਜੇ ਜੇ ਚੂਹੜ ਮੱਲ, - ਪਟੀਸ਼ਨਰ।

ਬਨਾਮ

ਬਾਲਕ ਰਾਮ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ, - ਜਵਾਬਦੇਹ।

ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਸ਼ਹਿਰੀ ਕਿਰਾਇਆ ਪਾਬੰਦੀ ਐਕਟ (1949 ਦਾ III)-1964

S. 13(3) (a) (iii)—ਜਨਵਰੀ, 28 ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੀ ਲੋੜ।

ਡਿਸਕਲੇਮਰ :- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ | ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ |

ਸੌਰਵ ਕੁਮਾਰ (ਅਨੁਵਾਦਕ)|